

вного механізму, визначають їх місце в ньому.

Окремого значення набувають внутрішні зв'язки, які об'єднують суб'єктів державного регулювання в систему. Такі зв'язки можуть бути як горизонтальними, так і вертикальними з чіткою ієрархічною структурою.

Список використаної літератури:

1. Транспортне право України: Навч. посіб. / За заг. ред. В.К. Гіжевського, Е.Ф. Демського. – К., 2002.
2. Засулько С.С. Адміністративно-правове регулювання у сфері забезпечення техногенної безпеки в Україні: Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. – К., 2005.
3. Афанасьев В.Г. Научное управление обществом (опыт системного исследования). – М., 1973.
4. Бакуменко В.Д. Формування державно-управлінських рішень: проблеми теорії, методології, практики: Монографія. – К., 2000.
5. Малиновський В.Я. Державне управління: Навч. посіб. – 2-ге вид. – К., 2003.
6. Про Положення про Міністерство соціальної політики України: Указ Президента України від 06 квітня 2011 р. № 389/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1227.
7. Про Положення про Пенсійний фонд України: Указ Президента України від 06 квітня 2011 р. № 384 /2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29. – Ст. 1223.
8. Про затвердження типових положень про Головне управління праці та соціального захисту населення обласної, Київської міської, управління праці та соціального захисту населення Севастопольської міської і про управління праці та соціального захисту населення районної, районної у м. Києві та Севастополі державної адміністрації: Постанова КМУ від 30 травня 2007 р. № 790 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 41. – Ст. 1626 (зі змінами).
9. Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 09 липня 2003 р. № 1058-IV // ВВР. – 2003. – №№ 49-51. – Ст. 376 (зі змінами).
10. Про збір на обов'язкове державне пенсійне страхування: Закон України від 26 червня 1997 р. № 400/97-ВР // ВВР. – 1997. – № 37. – Ст. 237 (зі змінами).
11. Про утворення територіальних органів Пенсійного фонду України: Постанова КМУ від 27 липня 2011 р. № 803 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 57. – Ст. 2295.
12. Пенсійна реформа в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pension.kiev.ua/index.php?option=com_content&task=view&id=165&Itemid=14.
13. Бойко М.Д. Право пенсійного забезпечення в Україні: Навч. посіб. – 2-ге вид., випр. і доп. – К., 2006.
14. Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг: Закон України від 12 липня 2001 р. № 2664-III // ВВР. – 2002. – № 1. – Ст. 1 (зі змінами).
15. Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні: Закон України від 30 жовтня 1996 р. № 448/96-ВР // ВВР. – 1996. – № 51. – Ст. 292 (зі змінами).

Надійшла до редакції 15.11.2012

СОКОЛЕНКО О.Л.,

кандидат юридичних наук, доцент
(Дніпропетровський національний
університет імені Олеся Гончара)

УДК 342.951 : 351.74

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ

Виконано аналіз законодавчих актів і теоретичних положень щодо розвитку системи та діяльності правоохоронних органів, встановлено існуючі тенденції й обґрунтовано її основні напрямки та перспективи, а також визначено вихідні засади загальної державної політики у правоохоронній сфері.

я ц 4 я ц 4 перспективи розвитку, система та діяльність, правоохоронні органи.

Выполнен анализ законодательных актов и теоретических положений относительно развития системы и деятельности правоохранительных органов, установлены существующие тенденции и обоснованы ее основные направления и перспективы, а также определены исходные принципы общей государственной политики в правоохранительной сфере.

я ц 4 я ц 4 перспективы развития, система и деятельность, правоохранительные органы.

The analysis of the legislative realities and theoretical principles on the development of system and activity of law enforcement agencies is made; also it was established the current trends and substantiated its directions and prospects, as well as determined basic principles of policy in law enforcement sphere.

Keywords: *prospects of development, system and activity, law enforcement agencies.*

Правоохоронні органи є важливою складовою державного механізму, що уповноважуються державою на професійне здійснення охорони та захисту основ конституційного ладу, у тому числі прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, а також законності та правопорядку, забезпечення чого є одним із ключових факторів розбудови в Україні демократичної соціальної правової держави й функціонування громадянського суспільства. Разом із тим існуючий стан організації правоохорони через низку проблем теоретико-методологічного й нормативно-правового характеру наразі характеризується ситуативністю формування правоохоронних органів, неузгодженістю й непослідовністю їхньої діяльності, відсутністю комплексного бачення системи правоохоронних органів й перспектив її розвитку. Усе це вимагає трансформації організації та діяльності правоохоронних органів у напрямку побудови цілісної структурованої системи, поглибленої інтеграції у правоохоронну діяльність принципів верховенства права, конституційної законності й додержання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина, вироблення єдиної державної політики у правоохоронній сфері. З огляду на це й вбачаються актуальними питання перспектив розвитку системи та діяльності правоохоронних органів.

Зазначимо, що проблематика реформування правоохоронних органів раніше вже розглядалась такими вченими, як О.М. Бандурка, І.В. Бондаренко, В.В. Долежан, І.В. Зозуля, О.М. Капля, Ю.Ф. Кравченко, А.Т. Комзюк, А.М. Куліш, І.П. Петрова та інші. Однак наукові дослідження спрямовані здебільшого на обґрунтування окремих реорганізаційних заходів із оптимізації організації діяльності конкретних правоохоронних органів, у той же час належної уваги необхідності ґрунтовної перебудови усієї системи правоохоронних органів, інтеграції в діяльність всіх правоохоронних органів єдиних векторів їхнього розвитку не приділено. Саме тому метою нашої роботи є аналіз теоретичних положень, концепцій і поглядів, а також законодавчих актів щодо розвитку системи та діяльності правоохоронних органів, встановлення існуючих тенденцій й обґрунтування його основних напрямків і перспектив, а також вироблення вихідних засад загальної державної політики у правоохоронній сфері. Новизна міститься у виявлених закономірностях і концептуальних узагальненнях тенденцій і перспектив розвитку системи та діяльності правоохоронних органів.

Передусім зазначимо, що одним із перших кроків із вдосконалення організації та діяльності системи правоохоронних органів України вбачається вироблення, наукове обґрунтування й затвердження єдиної і комплексної Концепції і Державної цільової програми розвитку організації та діяльності системи правоохоронних органів України. При цьому відповідно до пп. 5 п.1 Плану заходів із виконання зобов'язань України, що впливають з її членства в Раді Європи, за Указом Президента від 12.01.2011 р. № 24/2011 [1], для сталого функціонування демократичних інститутів та утвердження верховенства права безпосередньо передбачалась розробка концепції реформування правоохоронних органів. Таким чином, розвиток системи правоохоронних органів має протікати виключно на основі всебічного й перспективного планування її організації та напрямків діяльності.

Особливого значення тут набуває необхідність напрацювання повної, всебічної й об'єктивної теоретико-методологічної бази оптимізації системи правоохоронних органів, формування у науці цілісного, узгодженого й комплексного бачення не лише поняття інституту правоохоронних органів, але й суміжних із ним правових явищ (правоохоронна функція держави, правоохоронна діяльність, правоохоронна система тощо). Вказане сприятиме усуненню наявних на сьогодні правових колізій щодо відсутності легальної дефініції правоохоронного органу, нормативного переліку напрямків правоохоронної діяльності, засад і принципів її здійснення і т.д. Зокрема, як зазначає Ю.Ф. Кравченко [2], негативним проявом наукового плюралізму у питаннях організації та здійснення правоохоронної діяльності є така ж сама неоднозначність і законодавчого регулювання.

Крім цього, іншим важливим аспектом постає трансформація існуючої практики автономного розрізненого реформування окремих правоохоронних органів саме до єдиного проце-

су формування системи правоохоронних органів. Значимо, що такі програмні документи, як Концепція реформування Служби безпеки (за Указом Президента від 20.03.2008 р. № 249/2008), Концепція реформування Державної кримінально-виконавчої служби (за Указом від 25.04.2008 р. № 401/2008), Концепція реформування кримінальної юстиції (за Указом від 08.04.2008 р. № 311/2008) спрямовані на вдосконалення організації та діяльності лише одиничних правоохоронних органів, а не усієї їхньої мережі, не вирішуючи питання системності правоохоронних інститутів, розподілу правоохоронної компетенції і організації взаємодії.

До того ж, зважаючи на державно-правову практику, маємо констатувати очевидну недостатність затвердження відповідної концепції, у тому числі Концепції розвитку системи правоохоронних органів України, практичне втілення якої неодмінно потребує встановлення чітко регламентованого алгоритму заходів щодо її реалізації із визначенням відповідальних суб'єктів і обсягів державного фінансування, як обов'язкової умови реальності реформування системи правоохоронних органів України. Відтак, як на нас, належним постає ухвалення і виконання спеціальної Державної цільової програми як комплексу взаємопов'язаних завдань і заходів, спрямованих на реорганізацію і побудову системи правоохоронних органів України, здійснюваних з використанням коштів Державного бюджету України та узгоджених за строками виконання, складом виконавців і ресурсним забезпеченням. Тим більше що загальний механізм розробки, затвердження і виконання державних цільових програм вже нормативно визначений Законом України від 18.03.2004 р. № 1621-IV.

Концепція і Державна цільова програма розвитку організації та діяльності системи правоохоронних органів України закладатимуть підвалини державної політики у правоохоронній сфері, в межах якої так само актуалізується розробка та прийняття фахового Закону України «Про систему правоохоронних органів України». Зауважимо, що основне призначення такого законодавчого акта має полягати насамперед у законодавчому закріпленні саме вихідних засад і концептуальних основ побудови системи правоохоронних органів. Відповідно до цього як обов'язкові структурні елементи даного Закону пропонуємо визначати: поняття та види правоохоронних органів; принципи їх організації та діяльності; напрямки правоохоронної діяльності правоохоронних органів; форми і порядок взаємодії і співпраці правоохоронних органів; засади відносин із іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, громадянами; засади фінансування і матеріально-технічного забезпечення; гарантії діяльності правоохоронних органів; основи правового статусу працівників правоохоронних органів.

Разом із тим призначення даного Закону має обмежуватись визначенням основ системності правоохоронних органів і закладати вектори правового регулювання, а не підміняти собою інші правові акти з питань організації діяльності конкретних правоохоронних органів, зокрема, таких як Закони від 20.12.1990 р. № 565-XII, від 25.03.1992 р. № 2229-XII, від 07.03.2002 р. № 3099-III, від 05.11.1991 р. № 1789-XII та інших. Тим більше що законодавче закріплення переліку правоохоронних органів, так само як і вироблення єдиної моделі організації їхньої діяльності, з огляду на динамізм суспільних відносин у сфері охорони й захисту прав громадян постає неможливим і недоречним. Натомість необхідним заходом розвитку організації діяльності правоохоронних органів виступає вдосконалення подібних профільних «правоохоронних» законів України, їх узгодження з базовими положеннями майбутнього Закону «Про систему правоохоронних органів України», приведення у відповідність до нагальних потреб правоохорони в Україні і міжнародних норм. При цьому А.М. Кучук питання відповідності останнім здобуткам юридичної науки і міжнародним стандартам безпосередньо співвідносить із ефективністю усієї правоохоронної системи загалом [3, с. 3].

Отже, поруч із розробкою та прийняттям нових правових актів і внесенням змін до вже чинного правового регулювання імплементація у законодавство з питань організації правоохоронних органів та практику правоохоронної діяльності відповідних міжнародно-правових стандартів так само становить ключовий напрямок розвитку системи правоохоронних органів. З цього приводу І.А. Григоренко [4] цілком доречно наголошує, що необхідність системних реформ правоохоронної системи зумовлено передусім міжнародними зобов'язаннями України саме в межах членства в Раді Європи. У зв'язку із цим маємо вказати такі основні міжнародні програмні документи Ради Європи у правоохоронній сфері, що тією чи іншою мірою стосуються й України: Рекомендації ПАРС «Контроль внутрішніх служб безпеки в країнах-членах Ради Європи» від 26.04.1999 р. № 1402 і «Про демократичний нагляд над сектором безпеки в країнах-членах» від 23.06.2005 р. № 1713, Рекомен-

дація Комітету міністрів Ради Європи «Роль прокуратури в системі кримінального правосуддя» від 06.10.2000 р. та інші. Відтак, реформування правоохоронних органів України, у тому числі прокуратури, органу безпеки і судів, становить одну з найважливіших складових євроінтеграції України, що пояснюється О.М. Литваком і П.В. Шумським специфічною роллю правоохоронних органів, за допомогою яких здійснюється захист найвищих цінностей нації, а саме життя, здоров'я, людей, прав і свобод громадян [5, с. 7].

Крім цього, в аспекті приведення системи і діяльності правоохоронних органів у відповідність до міжнародних стандартів необхідно розглядати також розширення й інтенсифікацію міжнародного співробітництва у правоохоронній сфері, зокрема через укладення відповідних профільних двосторонніх міжнародно-правових угод, участь у роботі міжнародних правоохоронних інституцій, проведення обміну досвідом правоохоронної діяльності, взаємодію з правоохоронними органами зарубіжних країн та міжнародними правоохоронними інституціями (Інтерпол, Європол тощо) як у вирішенні завдань правоохорони на національному рівні, так і у формуванні міжнародних гарантій правоохоронної діяльності. На важливість реформування системи правоохоронних органів України з питань міжнародного співробітництва із правоохоронними органами зарубіжних країн вказують і інші вчені [6; 7]. Як на нас, зазначене сприятиме не тільки наближенню правового регулювання й практики правоохоронної діяльності в Україні до відповідних міжнародних стандартів, але також дозволить рецепіювати аналогічний досвід зарубіжних країн з метою трансформації національної правоохоронної системи у напрямку забезпечення дотримання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

Попри це наразі все ще зберігається необхідність нагальної трансформації організації діяльності Служби безпеки України, що неодноразово зазначається Парламентською Асамблеєю Ради Європи, зокрема у п.13.5 Резолюції від 05.10.2005 р. № 1466 [8] і п.8 Резолюції від 04.10.2010 р. № 1755 [9] запропоновано терміново реформувати даний правоохоронний орган відповідно до європейських стандартів. Такий захід прямо передбачається пп. 5 п. 1 Плану заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи, за Указом Президента України від 12.01.2011 р. № 24/2011 [1], однак на сьогодні все ще слід констатувати лише перспективність реорганізації Служби безпеки.

Зокрема, це стосується позбавлення Служби безпеки України функцій органу досудового розслідування, що безпосередньо витікає з положень Рекомендації ПАРС від 26.04.1999 р. № 1402 [10]. Іншими чинниками реформування даного правоохоронного органу можна також назвати остаточне відмежування від Служби безпеки України повноважень із здійснення розвідувальної діяльності, що було виконано лише частково із виокремленням із структури органу безпеки в окремий правоохоронний орган Служби зовнішньої розвідки за Законом України від 01.12.2005 р. № 3160-IV. Так само й повноваження зі здійснення військової контррозвідки, здійснювані згідно ч.1 ст.1 Закону України від 20.10.2005 р. № 3014-IV спеціальними органами військової контррозвідки Служби безпеки України, мають бути передані до фахових розвідувальних підрозділів Міністерства оборони України.

Реформування згідно з міжнародними зобов'язаннями України потребує й прокуратура, зокрема в частині спрямування її організації та діяльності на забезпечення цілковитого дотримання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина. Вказане, у свою чергу, підтверджується пп. 11.ві Висновку ПАРС від 26.09.1995 р. № 190 [11], яким наголошується на доцільності перетворення Генеральної прокуратури відповідно до стандартів Ради Європи, особливо щодо здійснення загального контролю за додержанням законності.

Натомість у практиці формування прокуратури мав місце шлях розвитку, прямо протилежний рекомендаціям Парламентської Асамблеї Ради Європи (на що нею чітко зверталась увага у п.13.4 Резолюції від 05.10.2005 р. № 1466 [8] і п.7.2.1 Резолюції від 04.10.2010 р. № 1755 [9]), виражений у конституційному закріпленні повноважень прокуратури із нагляду за додержанням законів органами виконавчої влади і органами місцевого самоврядуванням як за Законом України від 08.12.2004 р. № 2222-IV. Вважаємо, що подібна непослідовність у реформуванні прокуратури виявляє відсутність системності побудови й розвитку правоохоронних органів України, що не лише завдає шкоди міжнародному авторитету України, але й врешті-решт негативно позначається на формуванні демократичної соціальної правової держави та стані додержання в ній прав громадян.

На сьогодні ж навіть після визнання неконституційності Закону від 08.12.2004 р. згідно з Рішенням Конституційного Суду від 30.09.2010 р. № 20-рп/2010 вимоги п. 9 Перехідних положень Конституції від 28.06.1996 р. щодо позбавлення прокуратури функції нагляду за додержанням і застосуванням законів та функції попереднього слідства так само залишаються остаточно не реалізованими. Зазначимо, що наразі із прийняттям нового КПК від 13.04.2012 р. і Закону від 13.04.2012 р. № 4652-VI хоч і намітились певні тенденції до виконання даних конституційних положень, однак хоча би про часткову трансформацію правового статусу і компетенції прокуратури відповідно до вимог ПАРЄ можна буде говорити лише із формуванням Державного бюро розслідувань України, що має набути окремих повноважень прокуратури за п. 1 Прикінцевих положень Закону від 13.04.2012 р. № 4652-VI.

Отже, констатуємо, що актуальним завданням розвитку в Україні інституту прокуратури як одного з центральних правоохоронних органів постає подальше його реформування, зокрема недопущення (за прикладом конституційної реформи 2004 року) відхід від реорганізаційного процесу позбавлення прокуратури невласних їй повноважень; приведення організації та структури органів прокуратури у відповідність до вказаних реорганізаційних змін; законодавче врегулювання діяльності інших державних органів щодо здійснення досудового розслідування і контролю за додержанням законів; а також забезпечення дотримання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина як головний орієнтир в правоохоронній діяльності прокуратури. При цьому, незалежно від конкретного змісту реорганізаційних заходів, необхідно погодитись із О.М. Литваком і П.В. Шумським [5, с. 8], що реформування прокуратури повинно здійснюватись із неодмінним урахуванням реальних умов, які склалися в галузі забезпечення законності, захисту прав і свобод громадян та інтересів суспільства.

Зазначимо, що пп. 5 п. 1 Плану заходів за Указом Президента України від 12.01.2011 р. № 24/2011 [1] передбачалось окрім підготовки концепції реформування правоохоронних органів також ухвалення нової редакції Законів України «Про Службу безпеки України» і «Про прокуратуру». При цьому міжнародно-правові зобов'язання України у правоохоронній сфері не вичерпуються одними лише названими заходами. Зокрема, згідно з п. 13.1, 13.11 Резолюції ПАРЄ від 05.10.2005 р. № 1466 [8] і п. 7.3 Резолюції ПАРЄ від 04.10.2010 р. № 1755 [9] безпосередньо актуалізується проведення в Україні судової реформи та вдосконалення демократичного контролю за правоохоронними органами.

Так, з приводу розвитку формування та функціонування судових органів слід першочергово узагальнено означити визначені Парламентською Асамблеєю Ради Європи у п. 7.3.1-7.3.5, 7.3.8 Резолюції від 04.10.2010 р. № 1755 [9] напрямки організації судової влади і здійснюваного нею правосуддя, а саме: усунення всіх форм корупції в судовій владі при забезпеченні незалежності судів; обґрунтованість судової реформи; інтеграція системи підготовки суддів до судової гілки влади під контролем і наглядом незалежного органу суддівського самоуправління; врахування рекомендацій Венеціанської Комісії згідно з її Висновком від 18.10.2010 р. № 588/2010; внесення відповідних змін до Конституції України; забезпечення належного фінансування судової системи з державного бюджету. При цьому, з одного боку, врахування подібних рекомендацій Ради Європи в цілому є одним із важливих чинників євроінтеграції України, наближення її державного ладу і правової системи до демократичних стандартів, у тому числі в аспекті дотримання прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

З іншого боку, зважаємо й на виключність компетенції української держави у вирішенні своїх внутрішніх питань (зокрема, з приводу організації діяльності правоохоронних органів, включаючи й органи суду), що уможливорює врахування відповідних рекомендацій компетентних міжнародних організацій (ПАРЄ, Венеціанська комісія тощо), лише на найбільш загальному концептуальному рівні. Подібної точки зору дотримується й О.В. Джафарова [12], що також наголошує на необхідності врахування у перебудові правоохоронних органів не лише висновків Венеціанської комісії і ПАРЄ, але й «особливостей політичної, економічної, соціальної ситуації в Україні і світі та тенденцій їх розвитку». Відтак, на нашу думку, видаються необґрунтованими зауваження Парламентської Асамблеї Ради Європи у Резолюції від 04.10.2010 р. № 1755 [9] щодо обов'язкового виконання усіх висновків Венеціанської Комісії щодо організації судової влади в Україні.

Зазначений Висновок Венеціанської Комісії від 18.10.2010 р. № 588/2010 [13] серед іншого, наприклад, передбачає заборону усіх видів винагород для суддів, виключення ролі Вер-

ховної Ради України у процесі призначення та звільнення суддів, скорочення випробувального терміну для суддів до двох років і т.ін. Такі пропозиції щодо розвитку судової системи не є беззаперечними, а доцільність окремих з них наразі постає сумнівною; зокрема, це стосується участі парламенту у процесі призначення і звільнення суддів, що, на думку Н.А. Жук [14], виступає одним із традиційних елементів системи стримувань і противаг. Таким чином, констатуємо безперечно необхідність продовження судової реформи, у тому числі в аспекті імплементації в національне законодавство міжнародних (європейських) стандартів, проте із обов'язковим врахуванням існуючих реалій і специфіки побудови даного інституту в Україні; пріоритетність спрямування розвитку судової системи як правоохоронного органу на подальше забезпечення й гарантування незалежності судів, об'єктивності правосуддя, повноти і своєчасності здійснення захисту прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина.

Як ще один напрям розвитку системи та діяльності правоохоронних органів слід назвати покращення й посилення демократичного контролю у сфері діяльності правоохоронних органів, вжиття заходів щодо чого безпосередньо передбачається пп. 5 п. 1 Плану заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи, за Указом Президента України від 12.01.2011 р. № 24/2011 [1]. Зазначимо, що система цивільного демократичного контролю за діяльністю правоохоронних органів є важливим інструментом забезпечення дотримання в ній прав громадян, здійснювана не лише державними, але також й відповідними суспільними інститутами і окремими громадянами згідно з актуальними вимогами громадянського суспільства.

Разом із тим існуюча організація цивільного демократичного контролю, визначена Законом України від 19.06.2003 р. № 975-IV, на сьогодні виявляє низку недоліків. Так, наприклад, О.В. Джафарова вказує на занадто узагальнений характер повноважень органів державної влади у цій сфері; відсутність дієвих механізмів громадського контролю; невизначеність відповідальності правоохоронних органів за виконання їх рішень; дисбаланс парламентського та президентського контролю [12]. Відповідно до цього належним постає запровадження дійсно ефективних засобів державного і громадського контролю за правоохоронними органами, спроможних реально впливати на їхню правоохоронну діяльність, припиняти й усувати виявлені в ній порушення, а не лише просто одержувати певну інформацію від правоохоронних органів. Крім цього, доцільною є проробка питань із поширення демократичного контролю щодо прокуратури та судових органів, які, з одного боку, є суб'єктами такого контролю (ч.2 ст.6 Закону України від 19.06.2003 р.), а з іншого – як правоохоронні органи також мають виступати й об'єктом демократичного контролю.

Зауважимо, що розвиток системи та діяльності правоохоронних органів потребує не тільки належного наукового обґрунтування й узгодженого правового регулювання, але також і достатніх фінансових і матеріально-технічних ресурсів, акумулювання яких виступає однією з обов'язкових умов реалізованості загалом будь-яких змін в організації та діяльності як усієї системи, так і окремих правоохоронних органів України.

Таким чином, реформування системи та діяльності правоохоронних органів є необхідним кроком розбудови демократичної соціальної правової держави, євроінтеграції України, а головне – забезпечення реальності й захищеності прав громадян. Розвиток системи правоохоронних органів повинен мати планомірний і послідовний характер, а також вимагає адекватного наукового, правового, фінансового і матеріально-технічного забезпечення.

Список використаної літератури:

1. Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи: Указ Президента України від 12.01.2011 р. № 24/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 4. – Т. 2. – Ст. 197.
2. Кравченко Ю.Ф. Актуальні проблеми реформування органів внутрішніх справ України (організаційно-правові питання): Дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. – Х., 1998.
3. Кучук А.М. Теоретико-правові засади правоохоронної діяльності в Україні: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01. – К., 2007.
4. Григоренко І.А. Використання досвіду європейських країн у реформуванні органів внутрішніх справ України // Науковий вісник Нац. академії внутр. справ. – 2011. – № 6. – С. 249-257.
5. Литвак О., Шумський П. Проблеми реформування органів прокуратури // Вісник Національної академії прокуратури України. – 2012. – № 1. – С. 5-12.

6. Загуменна Ю.О. Правоохоронні органи: поняття, ознаки, функції, особливості діяльності // Право і безпека. – 2010. – № 3 (35).
7. Капля О.М. Вплив права ЄС на процес реформування ОВС України в умовах її інтеграції в Європейське співтовариство // Підприємництво, господарство і право. – 2006. – № 3. – С. 44-46.
8. Resolution of Parliamentary Assembly of the Council of Europe «Honouring of obligations and commitments by Ukraine»: 05.10.2005 № 1466 / Council of Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.assembly.coe.int/Mainf.asp?link=/Documents/AdoptedText/ta05/ERES1466.htm>.
9. Resolution of Parliamentary Assembly of the Council of Europe «The functioning of democratic institutions in Ukraine»: 04.10.2010, № 1755 / Council of Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.assembly.coe.int/ASP/Doc/XrefViewHTML.asp?FileID=17899>.
10. Recommendation of Parliamentary Assembly of the Council of Europe «Control of internal security services in council of Europe member states»: 26.04.1999, № 1402 / Council of Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.assembly.coe.int/ASP/Doc/XrefViewHTML.asp?FileID=16689>.
11. Opinion of Parliamentary Assembly of the Council of Europe «Application by Ukraine for membership of the Council of Europe»: 26.09.1995, № 190 / Council of Europe [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.assembly.coe.int/ASP/Doc/XrefViewHTML.asp?FileID=13929>.
12. Джафарова О.В. Цивільний демократичний контроль як основа реформування правоохоронних органів України // Право і безпека. – 2010. – № 2 (34).
13. Спільний висновок Європейської комісії «За демократію через право» та Дирекції з технічного співробітництва Генеральної дирекції з прав людини та правових питань Ради Європи щодо Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 18.10.2010 р., № 588/2010 / Верховний Суд України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://scourt.gov.ua/clients/vs.nsf/0/285DC84A1EFF78FAC22577C20051A2AA>.
14. Жук Н.А. Стимування і протипаги в системі поділу влади в Україні (загальнотеоретичні проблеми): Дис... канд. юрид. наук: 12.00.01. – Х., 2006.

Надійшла до редакції 06.12.2012

СТЕПАНЕНКО К.В., кандидат юридичних наук
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.951

ПОНЯТТЯ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЗОВНІШНЬОЇ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ

Проаналізовано дискусійні питання публічного адміністрування у сфері зовнішньої трудової міграції, узагальнено наукові положення щодо концепції публічного адміністрування в Україні, зроблено спробу визначити поняття публічного адміністрування у сфері зовнішньої трудової міграції.

я ц 4 я ц : публічне адміністрування, зовнішня трудова міграція, органи державної влади.

Анализируются дискуссионные вопросы публичного администрирования в сфере внешней трудовой миграции, обобщаются научные положения относительно концепции публичного администрирования в Украине, делается попытка определить понятие публичного администрирования в сфере внешней трудовой миграции.

я ц 4 я ц : публичное администрирование, внешняя трудовая миграция, органы государственной власти.

The article analyses the issues of public administration in the sphere of external labour migration, are summarised scientific theses on the concept of public administration in Ukraine, attempts to define the concept of public administration in the sphere of external labour migration.

Keywords: public administration, external labour migration, the bodies of state power.

У сучасному світі розвиток міжнародного співробітництва між державами викликає інтенсивність міграційних процесів. Конституційні зобов'язання України щодо забезпечення прав особистості на вільний вибір місця проживання та свободу пересування обумовили скорочення обмежень на перетин державного кордону. Порядок перетину державного кордону громадянами України з метою працевлаштування в іноземній державі та документообіг, пов'язаний з цією процедурою, потребують ефективних та скоординованих дій органів державної влади та юридичних осіб, які надають сервісні послуги.

